

جمهوری اسلامی
جمهوری اسلامی ایران

بررسی برترین تجارب جهانی فناوری شهرسازی

شماره بیست و پنجم، ۴ تیر ماه ۱۳۹۹

گزارش راه حل های نوآورانه افزایش مشارکت مردمی
در حاکمیت، بر بستر فناوری های داده محور

در این شماره می خوانیم...

● مقدمه

● مروری بر مفهوم قانون سپاری

● ورود قانون سپاری به چرخه تقنین: اثرات قانون سپاری در هر گام قانون گذاری

● معرفی برخی از سامانه ها و پروژه های قانون سپاری (ادامه)

● معرفی سامانه [wikilegis](#)

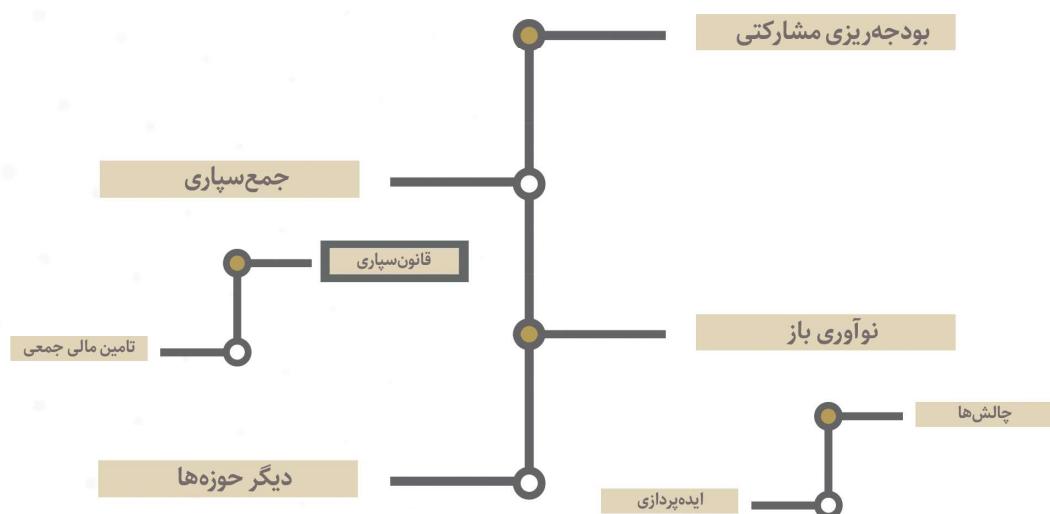
مقدمه

پس از بررسی پروژه‌های فناوری شهروندی و بحران شیوع ویروس کرونا در نه شماره‌ی اخیر، به نظر می‌رسد به اندازه کافی این موضوع را بررسی کرده‌ایم. در کشور ما نیز بسیاری از ایده‌های فناوری شهروندی برای مدیریت این بحران قابل استفاده است. البته باید در مرحله‌ی اول این راه حل‌ها را بومی‌سازی کرد. از این پس، هفته‌نامه‌ی فناوری شهروندی، به روای سابق خود برگشته و موضوعات قبلی خود را دنبال خواهد کرد.

در ادامه‌ی مباحث فناوری شهروندی و معرفی گونه‌شناسی‌های مختلف آن، به موضوع پروژه‌های مشارکت شهروندی رسیدیم. در این بخش، مفاهیم و مهمترین پروژه‌های بودجه‌ریزی مشارکتی و جمجم‌سپاری را معرفی کردیم. در ذیل مفهوم جمجم‌سپاری، دو موضوع مهم قابل بررسی است: قانون‌سپاری و تامین مالی جمعی. در شماره‌های 14 و 15 به موضوع قانون‌سپاری پرداختیم و دو پروژه شماره‌ی آتی، ضمن معرفی بیشتر این موضوع، پروژه‌های داخلی و خارجی بیشتری را بررسی خواهیم کرد.

گونه‌شناسی اول: فناوری‌های مشارکت شهروندی

Engagement Tech

مروری بر مفهوم قانون‌سپاری

در ابتدای کار، مباحثی که در شماره‌های قبل مطرح شده را مرور می‌کنیم. ابتدا تعریفی از قانون‌سپاری ارائه کردیم و گفتیم: قانون‌سپاری در واقع نوعی جمع‌سپاری در حوزه قانون و سیاست‌های کلی است. قانون‌سپاری در بسیاری از کشورها به عنوان ابزاری برای مشارکت مردم در مباحث قانون‌نویسی و تامین هرچه بیشتر منافع عمومی در آن شناخته می‌شود. به موازات گسترش حکمرانی باز در شاخه اجرایی، بدنه قانون‌گذار شروع به کاوش روش‌هایی جدید برای استفاده از هوش و تجربه عموم مردم، در سطح فراتر از صندوق‌های رای، به منظور بهبود فرآیند خطمنشی‌گذاری کرده است. چنین شکلی از قانون‌گذاری و خطمنشی‌گذاری مشارکتی را می‌توان قانون‌سپاری نام نهاد. به واقع ایده اصلی شکل‌دهنده قانون‌سپاری را می‌توان جمع‌سپاری دانست.

قانون‌سپاری استفاده از فناوری برای بهره‌برداری از ذکاء و خبرگی عامه مردم در جهت بهبود کیفیت قانون‌گذاری است. امروزه به کمک فناوری‌های نوین این امکان فراهم شده است تا دانش توزیعی در سطح اجتماع گردآوری شود لذا قانون‌سپاری بدیلی است برای شیوه‌ی سنتی قانون‌گذاری که عموماً به وسیله کارکنان حرفه‌ای و سیاستمداران و در پشت درهای بسته صورت می‌پذیرد.

CROWD LAW

پس از بررسی مفهوم قانون‌سپاری به تاریخچه‌ی آن اشاره کردیم. همچنین تفاوت آن را با مفاهیم سنتی مانند مشارکت سیاسی و تصمیم‌گیری مشارکتی بیان کردیم و در انتهای، اهمیت آن را به خصوص در کشورمان نشان دادیم. دلیل اصلی برای استفاده از قانون‌سپاری در کشور، وجود قوانین با کیفیت پایین هستند. مطابق با گزارش مرکز پژوهش‌های مجلس در سال ۱۳۹۴، بیش از ۸۰ درصد از قوانین وضع شده در فصول اقتصادی و بودجه و نظارت قانون برنامه پنجم دارای یک اشکال اساسی در حوزه قانون‌نویسی است. قانون‌سپاری به عنوان یکی از اصلی‌ترین راه حل‌های این مشکل عنوان شد. در ادامه، موضوع مهم ورود قانون‌سپاری به چرخه تقنین را بررسی می‌کنیم.

ورود قانون‌سپاری به چرخه تقنین: اثرات قانون‌سپاری در هر گام قانون‌گذاری^۱

در سراسر جهان، تجربه‌های موفق مشارکت عمومی در قانون‌گذاری در هر پنج مرحله و گام چرخه تقنین و خط‌مشی‌گذاری قابل مشاهده است. آنها با نشان دادن چشم‌اندازهایی دربارهٔ نحوه ترکیب قانون‌سپاری با مراحل مختلف تقنین ثابت می‌کنند چگونه ورودی‌های حاصل از مشارکت مردمی به بهبود حکمرانی منجر می‌شود. در ادامه، تاثیر قانون‌سپاری در چرخه تقنین و طی پنج مرحله تشریح شده است:

۱. منبع:

<https://crowd.law/crowdlaw-introduction-baef458325ae>

۱. دستور کار (Agenda-setting)

زمانی است که پارلمان‌ها تصمیم می‌گیرند چه موضوعاتی را بررسی کنند و درباره آن به قانون‌گذاری بپردازند. فرآیندهای جمیع‌سپاری برای اولین بار در این مرحله مورد استفاده قرار گرفته‌اند. این مرحله در واقع اولویت‌های هر سازمان خط‌مشی گذار را معین می‌کند.

در حال حاضر بسیاری از کشورها یک فرآیند درخواست لایحه از جانب عموم مردم را ایجاد کرده‌اند که برشط است و باز طراحی نیز شده است. در واقع این ظرفیتی است که اجازه می‌دهد تجربه‌ها و اطلاعات خوبی از سوی خبرگان و مردم حاصل شود. در واقع با ارائه فرصت به مردم برای بیان پیشنهاد، اولویت‌بندی و بررسی مشکلات و همچنین ارائه راه حل‌ها، می‌توان اطلاعات ارزشمندی را وارد سیستم تقنین کرد.

برای مثال قانون ابتکار شهروندان فنلاند به شهروندانش اجازه می‌دهد تا پیشنهاداتی در ارتباط با ایجاد قانونی جدید ارائه کنند. در این مرحله به واسطه مشارکت‌ها این ظرفیت پدید می‌آید که سطح بیشتری از اطلاعات در فرآیند تقنین جاری شود.

۲. ساخت طرح نامه‌ها (Proposal-making)

زمانی است که بدنه‌ی قانون‌گذار به یک راه حل برای حل مشکل دست پیدا می‌کند. این فرصتی برای شناسایی رویکردهای بدیع به وسیله استفاده از خبرگی توزیع شده و پیشنهادات ارائه شده، تفکر و نقد رهیافت‌های پیشنهادی است.

ساخت طرح نامه‌ها به وسیله مردم کمک خواهد کرد تا راه حل‌های ارائه شده نوآورانه‌تر و واقع بینانه‌تر باشند چراکه شهروندان نیازهای خود را به مراتب بهتر درک می‌کنند لذا قادرند پاسخ‌های مناسب‌تری نیز ارائه کنند. خلاقانه و نوآورانه بودن طرح‌ها سبب می‌شود تا اقداماتی که در آینده انجام می‌شوند کارآمدتر و اثربخش‌تر باشند. چنین رویکردي داده‌های عمومي را فراتر از آنچه به وسیله جلسات گاه به گاه در دسترس قانون‌گذاران و کارکنان آنها قرار می‌گيرد در اختیار می‌گذارد.

برای مثال سامانه پارلمان و شهروندان^۲ در فرانسه این امکان را فراهم می‌کند تا شهروندان طرح نامه‌هایی در مورد علل و راه حل مشکلاتی که به وسیله نمایندگان مردم مطرح شده‌اند ارسال کنند. طرح نامه‌های شهروندان ترکیب شده و مورد بحث و بررسی قرار می‌گیرند و در گام بعدی به پیش‌نویس قانون تبدیل می‌شود. در این گام مشارکت این ظرفیت را دارا است تا نوآوری را محقق کند.

Parlement & Citoyens .^۱

E-Democracy's WikiLegis .^۲

۳. تدوین (Drafting)

زمانی است که نهادهای قانون‌گذار راه حل‌ها را از طریق تدوین قانون، مقررات و قانون اساسی به رسمیت می‌شناسند. مشارکت گروه‌های ذی نفع و سایر افراد در این مرحله موجب می‌شود تا کیفیت قوانین بسیار افزایش پیدا کند. قانون‌سپاری در این مرحله فرصتی برای تهیه پیش‌نویس به صورت دسته‌جمعی و درخواست نظرات در مورد یک پیش‌نویس برای بهبود آن را فراهم می‌کند. برای مثال آنچه در برزیل اجرا شده است^۳ این امکان را برای مردم بزریل فراهم می‌کند تا متن پیش‌نویس قوانین را با روشی مشابه ویرایش کنند تا در فضای گوگل داک به همکاری پردازنند. در این بخش شفافیت را می‌توان به عنوان دست آورد پدیده مشارکت در نظر داشت.

۴. اجرا (Implementation)

زمانی است که نهادهای قانونگذار، قانون را برای اجرا به بدنی اجرایی یا کارکنان ابلاغ می‌کنند. از میان دسته‌بندی سه گانه ارائه شده از فعالیت‌های جمع‌سپارانه یعنی بازار مجازی نیروی کار، رقابت‌های جمجم‌سپاری و همکاری باز به نظر می‌رسد بازار مجازی نیروی کار مناسب‌ترین نوع فعالیت‌های جمع‌سپارانه برای استفاده در این مرحله است. این مرحله شامل یک گام دیگر در ساختن مقررات بر پایه قانون و شکل دادن به استراتژی‌های عملی برای تحقق چشم‌انداز در صحنه اجرا است. چنین فرآیند قانونگذاری‌ای شناسی دیگری برای مشارکت مهیا می‌کند. برای مثال، بستر قانونگذاری الکترونیک^۴ در ایالات متحده مکانیزم الکترونیکی را برای عموم مردم در باب نظردهی پیرامون پیش‌نویس آیین‌نامه‌ها فراهم می‌کند. در این گام مشارکت این ظرفیت را داراست تا موجب اثربخشی قوانین شود.

۵. ارزیابی (Evaluation)

زمانی است که عامه مردم می‌توانند در نظارت پیامدها و نتایج یک قانون کمک کنند. بدون وجود یک چرخه بازخورد، امکان اصلاح قوانین و تصمیمات اتخاذ شده توسط سازمانها و نهادها وجود نخواهد داشت. مردم می‌توانند نقش یک ناظر را در این چرخه ایفا کنند. افسوس که فرآیندهای ارزشیابی در قانون‌سپاری و زمینه‌های قانون‌گذاری سنتی ضعیف هستند اما بازنگری و اصلاح مکانیزم‌ها حرکتی جزئی را به سمت بهره برداری از دید و بصیرت عموم مردم برای ارزیابی نهادهای دولتی نوید می‌دهد. در این گام از چرخه تقنین مشارکت ظرفیت تحقق پاسخگویی را دارد.

EVALUATION

معرفی برخی از سامانه‌ها و پروژه‌های قانون‌سپاری (ادامه)

در شماره‌های پیشین با موضوع قانون‌سپاری، دو پروژه Regulations.gov و CrowdLaw Catalog کردیم. بسیاری از کشورها سامانه‌های مختلفی برای ارتقای مشارکت شهروندان در حوزه قانون‌نویسی ایجاد کرده‌اند. الگوبرداری از این سامانه‌ها، همراه با در نظر گرفتن اقتضایات بومی، می‌تواند ایده‌های خوبی را به سیاست‌گذاران و قانون‌گذاران در ایران بدهد. در این شماره نیز، سامانه Wikilegis کشور بزریل در این حوزه را معرفی می‌کنیم.

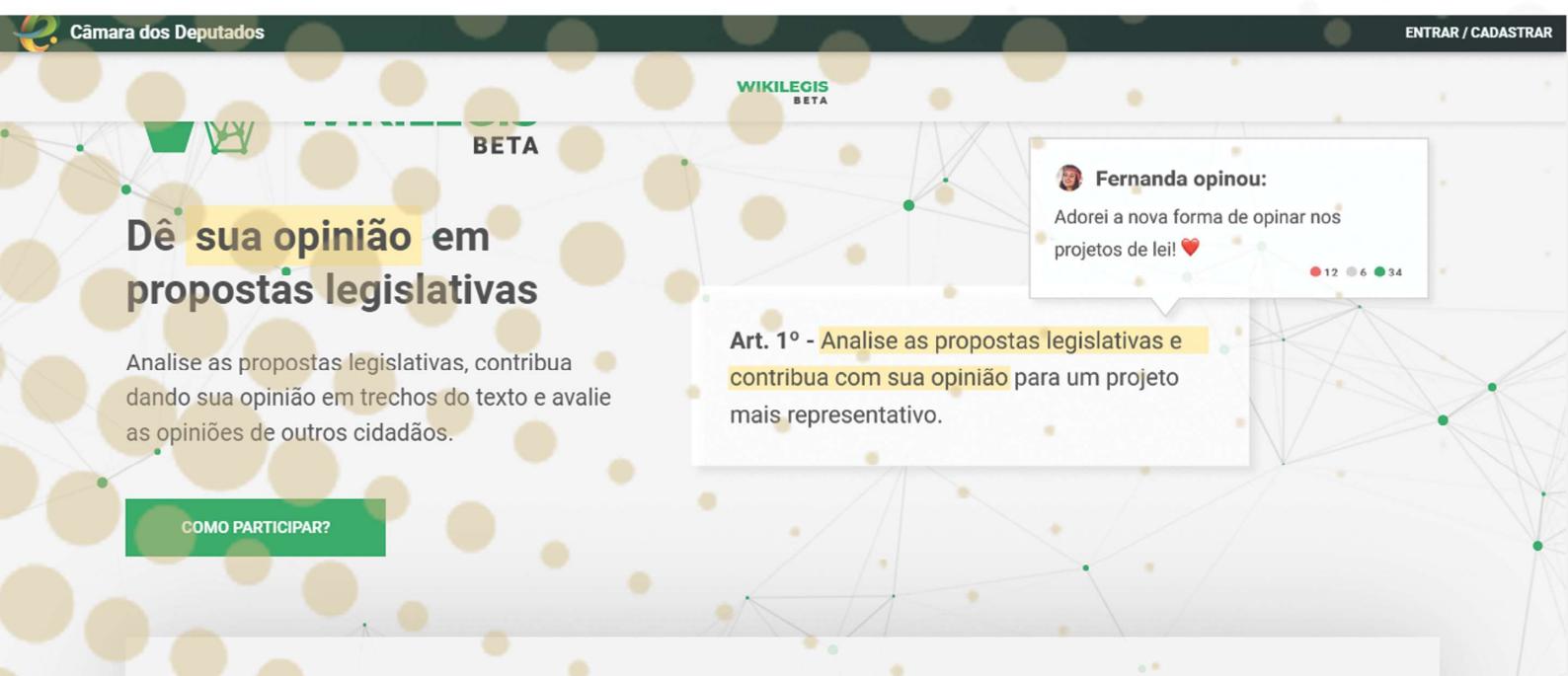
معرفی سامانه wikilegis

نام سامانه: wikilegis
سال تاسیس: ۲۰۱۶، بربازیل
حوزه‌های فعالیت: قانون‌سپاری
آدرس سایت: <https://edemocracia.camara.leg.br/wikilegis/>

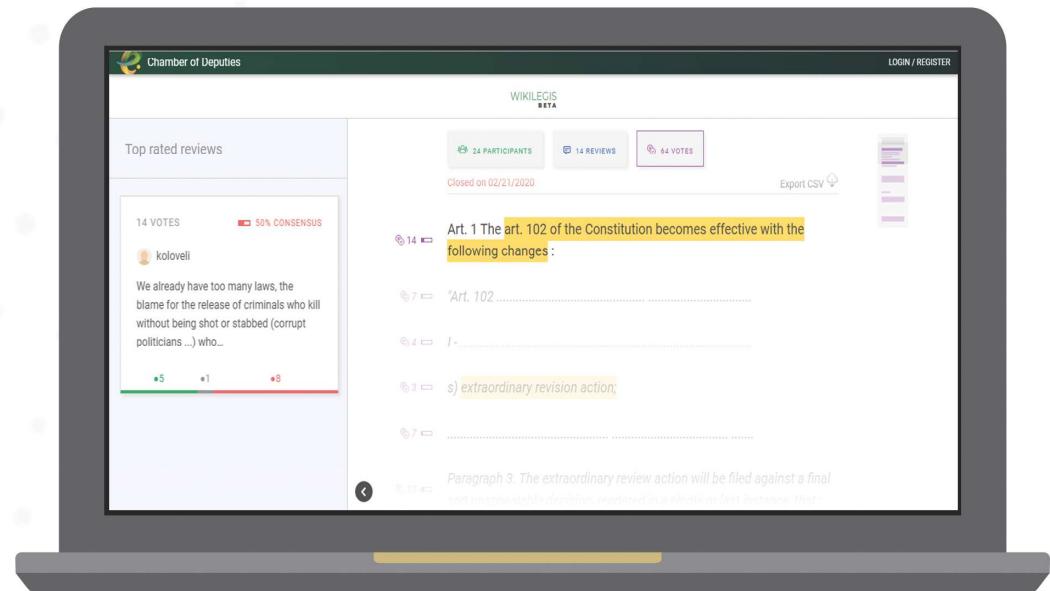
مدیریت می‌کند که شامل سه فعالیت است. یکی از این پلتفرم‌ها، WikiLegis است. این سامانه، که خلاصه شده Wiki Legislation است، یک پلتفرم مشارکتی برای تدوین قوانین بوده و شهروندان می‌توانند متن را به همراه نمایندگان بررسی و ویرایش کنند. هم‌اکنون این سامانه بروزرسانی شده و نسخه‌ی آزمایشی آن در دسترس قرار گرفته است.

کشور بربازیل، یکی از کشورهایی است که در حوزه قانون‌سپاری پژوهش‌ها و سامانه‌های مفیدی ایجاد کرده است.^۵ LABhacker^۶ یک واحد نوآوری پارلمانی داخلی است که در مجلس نمایندگان کشور بربازیل قرار دارد و هدف آن، بهبود شفافیت و درک عمومی از فرآیند قانون‌گذاری است. LAB این کار را با ارتقای پژوهش‌های شهروندان انجام می‌دهد، مخصوصاً پژوهش‌های فنی و فعالیت‌هایی مانند هکاتون‌ها و کارگروه‌هایی که توسط نمایندگان پارلمان برگزار می‌شوند. LABhacker^۷ که در سال ۲۰۱۳ ایجاد شد، درگاه E-Democratia را هم

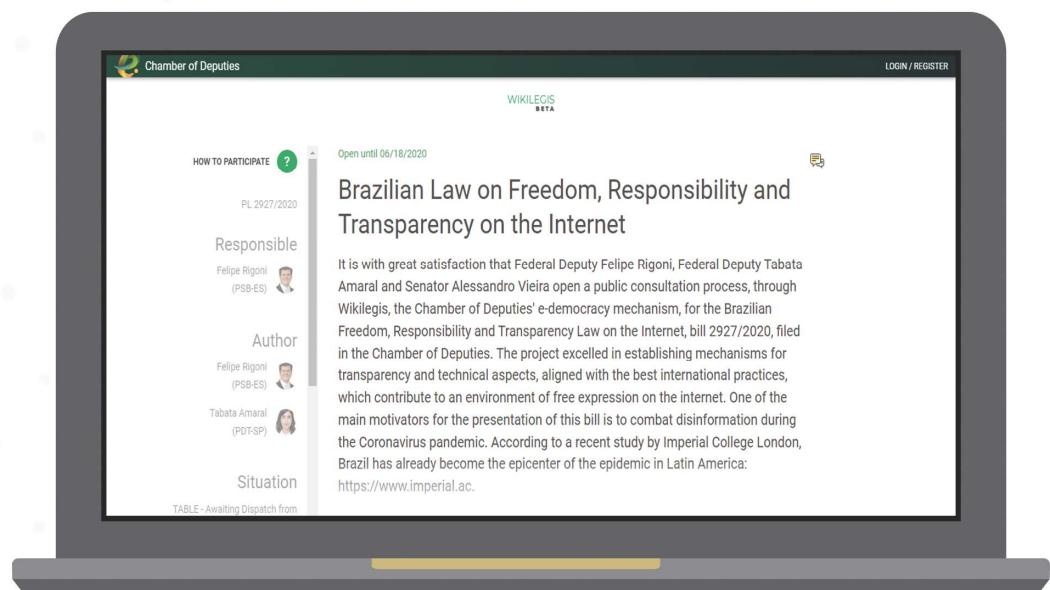

The screenshot shows the Wikilegis Beta platform. At the top, there's a navigation bar with the logo of the Brazilian Chamber of Deputies (Câmara dos Deputados) and links for 'ENTRAR / CADASTRAR'. Below the header, there's a green banner with the text 'Dê sua opinião em propostas legislativas' (Give your opinion on legislative proposals). A green button labeled 'COMO PARTICIPAR?' is visible. In the center, there's a callout box from a user named Fernanda with the text: 'Fernanda opinou: Adorei a nova forma de opinar nos projetos de lei!' (I loved the new way to comment on legislative projects!). Below this, a text box says: 'Art. 1º - Analise as propostas legislativas e contribua com sua opinião para um projeto mais representativo.' (Article 1 - Analyze legislative proposals and contribute your opinion for a more representative project.). The background features a network of nodes and connections.

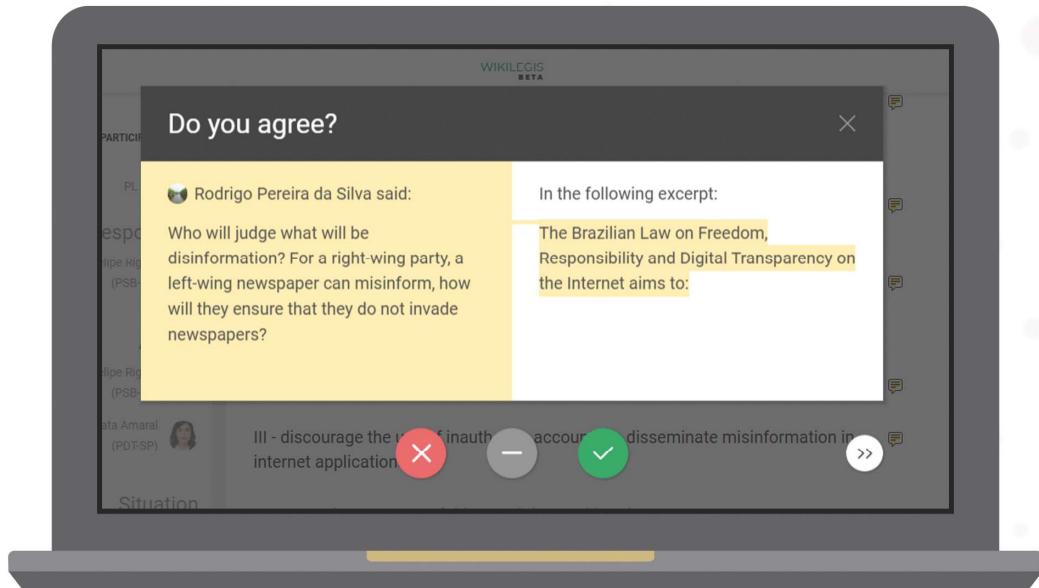
یکی از مزیت‌های این سامانه، ارائه متن جایگزین پیشنهادی برای ماده‌ی قانونی مورد بحث است. در واقع، افراد می‌توانند ضمن اظهار نظر درباره‌ی هر یک از مواد قانونی طرح، خود نیز متن پیشنهادی ماده‌ی قانونی را در سامانه یادداشت کنند. همچنین افراد می‌توانند به نظرات پیشنهادی رای بدهند و یا بحث کنند.

در صفحه مربوط به طرح، ضمن اعلام متن کامل طرح، نماینده‌ای که طرح را ارائه کرده و نویسنده‌گان آن نیز مشخص هستند.

همچنین در کنار هر بند از متن قانونی، افراد می‌توانند نظر خود را مطرح ساخته و شما با آن موافق یا مخالف باشید.

فناوری، دارای پتانسیل گسترهای برای تغییر نحوه ارتباط شهروندان با یکدیگر، ارتباط شهروندان با دولت و تقویت جوامع و حکومت‌ها است. امروزه شهروندان، سازمان‌ها و دولت‌ها از فناوری برای اطلاع‌رسانی و تشویق مشارکت شهروندی استفاده می‌کنند؛ مواردی مانند انتخابات و رأی‌دهی، دولت الکترونیک و یا راه‌اندازی کمپین‌های جم疼اً سپاری. این دسته از فعالیت‌های در حال رشد به عنوان «فناوری شهروندی» مشهور شده‌اند.